

“Ik durf het niet te zeggen, Jan. Misschien hebben ze gedacht dat het zo beter was, in plaats van onze dood met zekerheid te voorspellen, en zo een hoop paniek te voorkomen. Ik heb geen idee.”

Drie minuten later klonk er een alarmsignaal en lieten de piloten hun blik gaan over de diverse meters in het frontpaneel.

“Jan, kijk eens naar de snelheidsmeter. We zitten verdacht dicht tegen de limiet aan. We gaan veel te snel!”

“Ik zie het. Hoe kan dat nou weer?”

Jan keek naar de stand van de gashendels en naar de snelheid die in de automatische piloot was ingevoerd. Mach 0,85. Allebei volgens het boekje. Waarom gaan we dan zo snel, vroeg hij zich af. Op datzelfde moment kwam het toestel abrupt uit zijn klimming en ging met een kleine ruk horizontaal vliegen.

“*Flight level three-two-zero!*” gaf Larry aan. “Ongeveer tien minuten vroeger dan normaal. We gaan niet alleen te snel, we klommen kennelijk ook veel te snel. Dit gaat nog een lange dag worden ben ik bang.”

“Houd de snelheidsmeter in de gaten, Larry. Ik ga gas terugnemen! Tegen mijn natuur in moet ik zeggen, maar liever zo dan dat straks de vleugels eraf lazeren door overmatige belasting.” Hij schakelde de automatische piloot uit en trok daarop de gashendels voorzichtig naar zich toe. Even gebeurde er niets, maar toen zakte de naald op de snelheidsmeter langzaam naar beneden. Terug naar het veilige groene niveau.

“Weet je wat ik denk? Ik denk dat de aantrekkingskracht van die planeet de reden is voor onze afwijkende snelheid. Dat ding trekt en sleurt aan ons, waardoor we nu op half vermogen toch onze kruissnelheid hebben. Straks moeten we nog kerosine lozen in Toronto.”

Larry schoot in de lach. “Sorry Jan,” hinnikte hij, “het is de stress van het afgelopen uur. Ik denk dat je gelijk hebt! Barney trekt niet alleen aan navigatiesatellieten en wereldzeeën, maar natuurlijk ook aan ons. Ik denk dat we blij mogen zijn dat we in de wereld nog over radio beschikken. Ik zal Eurocontrol informeren.”

“Eurocontrol, hier WE-635,”

“WE-635, hier Eurocontrol, *go ahead*,” klonk het even later.

“Eurocontrol, Wij hebben hinder ondervonden van, wat we denken, de aantrekkingskracht van de planeet hier. We surfen als het ware met het

ding mee. Op kruissnelheid en op half vermogen. Het was voor ons een kwestie van aanpassen, maar vliegtuigen in tegenovergestelde richting, zullen goed de effecten van de planeet moeten incalculeren, anders gaat het mogelijk mis!”

Aan de andere kant van de lijn bleef het even stil. “WE-635,” klonk het ineens, “sorry, het is nogal druk... uw vermoedens zijn helemaal terecht. Door het niet tijdig onderkennen van de problemen die Barney overal veroorzaakt, zijn er wereldwijd helaas al een aantal vliegtuigen gecrasht. Wij raden u aan goed naar uw instrumenten te blijven kijken en in geval van twijfel daarop te vertrouwen. Succes.” De stem met de klinische reactie was weer verdwenen.

“Eurocontrol, hier WE-635, *roger*,” antwoordde Larry.

“Wat een alle Jezus bezopen antwoord weer,” zei Jan die duidelijk geïrriteerd was geraakt vanwege de gebrekkige informatievoorziening. “Druk of niet, die eikels hadden die waarschuwing al veel eerder moeten geven! Wanneer we straks geland zijn, ga ik toch hier en daar echt eens goed om me heen schoppen. Ik wil gewoon meer duidelijkheid!”

Als we straks nog ergens kunnen landen, dacht Larry heimelijk bij zichzelf.

AMSTERDAM, LUCHTHAVEN SCHIPHOL

De teamleider van de luchtverkeersleiding Arjan Koppers keek om zich heen, en zag hoe de *Visual Control Room* of VCR, zoals deze ruimte werd genoemd, was veranderd in een spookachtig en schemerig vertrek. Een vreemde gewaarwording, omdat het hier normaal altijd gonsde van stemmen van inkomend - en uitgaand radioverkeer, en waar de mensen vaak gejaagd heen en weer liepen. De lucht voelde klam en broeierig warm aan, ondanks dat de regen buiten onophoudelijk tegen de ramen kletterde, en de stormachtige wind rond de verkeerstoren jankte. Niemand sprak en de meeste communicatieapparatuur was uitgeschakeld. Het portofoonnet werkte niet meer. Daarom hadden ze besloten om met de noodstroomvoorziening in ieder geval één radio stand-by te houden, in de in de ijdele hoop dat er misschien vroeger of later toch nog een herkenbaar stemgeluid te horen zou zijn. Nu klonk slechts zachte ruis uit de speakers die vrijwel geheel werd overstemd door het noodweer buiten. Voor het radioverkeer tussen de toren en de grond waren meerdere back-up-systemen beschikbaar, maar geen ervan was gebouwd voor een nood-situatie als deze, omdat vrijwel het gehele antennepark thans onder water stond. Desondanks gaf de monotone ruis de mensen een sprankje hoop, alsof het elk moment weer tot leven kon komen en hun redding nabij was.

Alle monitoren die op dit noodstelsel waren aangesloten waren uitgezet om energie te sparen. De elektriciteit zelf was kort na de vloedgolf uitgevallen, waardoor alle overige elektrische apparatuur, zoals de verlichting, de telefoons, maar ook het koffiezetapparaat en overige keukenapparatuur, niet meer werkten. In het keukentje had Arjan de kraan openge draaid en net een paar aangebroken flessen met water gevuld, toen het kraanwater veranderende in een bruinige vloeistof. Kort daarna kwam er helemaal niets meer uit de kraan, en vloeide de laatste troebele substantie weg door de gootsteen. Hij keek naar de inhoud van de koelkast en zag dat er maar zes tweeliterflessen water in stonden. *Dat wordt zeuren straks en ik heb al zo'n pijn in mijn kop.*

In de VCR staarden de luchtverkeersleiders voor zich uit, of stonden voor het raam en keken naar de opspattende golven van de nieuwe zee